

PSY3101 Forskningsmetode – kvalitativ, høsten 2018

Bokmål

Besvar én og bare én av følgende tre oppgaver:

Oppgave 1:

Ta utgangspunkt i teksten «Hvis vi som er glad i reality» og skisser og begrunn med eksempler fra innlegget forskjeller og likheter i mulige analyseresultater ut ifra

- a) Hermeneutikk og
- b) Grounded Theory

Drøft til slutt forskjeller og likheter i de vitenskapsteoretiske begrunnelsene for de to metodene.

Hvis vi som er glad i reality må være med på å belønne slikt, er det ikke verdt avkoblingen fra studiene

Av: Kristin Heggdal, student, Ordet fritt, Adresseavisen 17.10.2018, s. 40

Hvorfor gir man stjerne i marginen til dem som rakker ned på andre mennesker?

Se for deg en full skolegård. Tolv år gamle Siri går bort til Mia i klassen og røsker henne i håret. Hun slenger ut ordene «Du er feit, du er bleik, du er stygg. Du er ikke en dritt!» Mia sier ingenting. Hun gjemmer ansiktet bak håret som nettopp har blitt lugget i og kikker ned mot bakken. En av lærerne får med seg hendelsen. Vedkommende går med bestemte skritt bort mot dem, ser på Siri og smiler. «Bli med meg, så skal du få en brus». Siri puster lettet ut. Nå gjorde hun noe riktig.

Hvert eneste år når realityprogram som «Paradise Hotel» kommer på skjermen, våkner flere samfunnsdebattanter fra dvalen. Det florerer av Facebook-innlegg om hvordan program med sex, festing og tåpelige kommentarer i det hele tatt kan få sendetid på TV. I år er det programmet «Ex on the Beach» som har dratt i gang debatten. Jeg må innrømme at jeg tenker meg ned hver eneste tirsdag og torsdag for å se på 20-åringene som får gjensyn med sine one night-stands. Programmet hvor dramaet eksploderer så fort noen sier «skål».

For jeg er en sucker for reality-TV. Etter jobb og pensumlesing, hvor man må google seg frem til hvert eneste faguttrykk, er det godt å se på noe hvor man mildt sagt slipper å tenke. Samtidig er det beroligende å sammenligne livet i villaen på Mauritius med sitt eget. Tenke på hvor heldig man er som slipper å ta del i alt dramaet. Serien virker nemlig å være bygd

opp slik; skaper du ikke drama eller utmerker deg på kveldens festligheter, sier «padden» fra om at du må reise hjem.

I studentavisa Under Dusken skriver Kristina Bye en kronikk om dem som kritiserer slike program for å være forkastelige og upassende. «Hvordan kan noen si seg villig til å sende dette? spør du. Vel, du ser jo på», skriver Bye. Det samme temaet tar foredragsholder Simen Almås opp i en video på Facebook, og sikkert mange flere i det store universet av sosiale medier. Seertallene er nettopp grunnen til at det stadig dukker opp en ny sesong med «forkastelig reality».

Noe annet vi som ivrige seere blir vitne til, er at mobbing belønnes. Nå har ikke jeg googlet meg til en faglig definisjon på ordet, men når man kaller et annet menneske feit, stygg og bleik og sier at vedkommende ikke er en dritt, lyser flere varselamper hos meg. Om personen som fikk kommentarene slengt i fleisen tok seg veldig nær av det, er dessverre ikke det største problemet. Det er heller reaksjonen fra aktører i samfunnet rundt jeg bekymrer meg for.

Handlingen hedres nemlig med at vedkommende får spille inn en egen sang, hvor de stygge kommentarene går på repeat til Norges befolkning. Her har et plateselskap sett muligheten til å lage en stor hit, og det er skremmende at det faktisk er det som skjer. Kort tid etter sangen ble lagt ut på Spotify var den avspilt en kvart million ganger og toppet lista i Norge. I skrivende stund er det én og en halv million avspillinger. Er det verdt pengene?

Skal realitydeltakere eller folk generelt, enten det er på barneskolen eller i arbeidslivet, få stjerne i margin for å rakke ned på andre mennesker, da melder jeg meg ut. Dagbladets anmelder ga sangen terningkast én, og det er nettopp det den er. En oppfordring til å være stygg mot andre mennesker, ligger helt nederst på rangstigen. «Å lage musikk av simpel mobbing i en tid hvor det fokuseres stadig mer på å gjøre ungdom trygge på seg selv og eget utseende, er på sin side ikke bare merkelig – det er helt krise», skriver anmelderen.

Jeg kunne ikke sagt meg mer enig. Hvis det er slik at vi som er glad i reality må være med på å belønne slikt, er det absolutt ikke verdt avkoblingen fra pensumlesinga. Her burde «padden» tatt grep, ikke sendt ut dem som skaper minst drama, men sendt ut elendig oppførsel.

Oppgave 2:

Ta utgangspunkt i teksten «Hvis vi som er glad i reality» og skisser og begrunn med eksempler fra innlegget forskjeller og likheter i mulige analyseresultater ut ifra

- a) **Narrativ analyse og**
- b) **Posisjoneringsteori**

Og drøft forholdet mellom de filosofiske begrunnelsene for de to analysemetodene

Hvis vi som er glad i reality må være med på å belønne slikt, er det ikke verdt avkoblingen fra studiene

Av: Kristin Heggdal, student, Ordet fritt, Adresseavisen 17.10.2018, s. 40

Hvorfor gir man stjerne i marginen til dem som rakker ned på andre mennesker?

Se for deg en full skolegård. Tolv år gamle Siri går bort til Mia i klassen og røsker henne i håret. Hun slenger ut ordene «Du er feit, du er bleik, du er stygg. Du er ikke en dritt!» Mia sier ingenting. Hun gjemmer ansiktet bak håret som nettopp har blitt lugget i og kikker ned mot bakken. En av lærerne får med seg hendelsen. Vedkommende går med bestemte skritt bort mot dem, ser på Siri og smiler. «Bli med meg, så skal du få en brus». Siri puster lettet ut. Nå gjorde hun noe riktig.

Hvert eneste år når realityprogram som «Paradise Hotel» kommer på skjermen, våkner flere samfunnsdebattanter fra dvalen. Det florerer av Facebook-innlegg om hvordan program med sex, festing og tåpelige kommentarer i det hele tatt kan få sendetid på TV. I år er det programmet «Ex on the Beach» som har dratt i gang debatten. Jeg må innrømme at jeg tenker meg ned hver eneste tirsdag og torsdag for å se på 20-åringene som får gjensyn med sine one night-stands. Programmet hvor dramaet eksploderer så fort noen sier «skål».

For jeg er en sucker for reality-TV. Etter jobb og pensumlesing, hvor man må google seg frem til hvert eneste faguttrykk, er det godt å se på noe hvor man mildt sagt slipper å tenke. Samtidig er det beroligende å sammenligne livet i villaen på Mauritius med sitt eget. Tenke på hvor heldig man er som slipper å ta del i alt dramaet. Serien virker nemlig å være bygd opp slik; skaper du ikke drama eller utmerker deg på kveldens festligheter, sier «padden» fra om at du må reise hjem.

I studentavisa Under Dusken skriver Kristina Bye en kronikk om dem som kritiserer slike program for å være forkastelige og upassende. «Hvordan kan noen si seg villig til å sende dette? spør du. Vel, du ser jo på», skriver Bye. Det samme temaet tar foredragsholder Simen Almås opp i en video på Facebook, og sikkert mange flere i det store universet av sosiale medier. Seertallene er nettopp grunnen til at det stadig dukker opp en ny sesong med «forkastelig reality».

Noe annet vi som ivrige seere blir vitne til, er at mobbing belønnes. Nå har ikke jeg googlet meg til en faglig definisjon på ordet, men når man kaller et annet menneske feit, stygg og bleik og sier at vedkommende ikke er en dritt, lyser flere varselamper hos meg. Om personen som fikk kommentarene slengt i fleisen tok seg veldig nær av det, er dessverre ikke det største problemet. Det er heller reaksjonen fra aktører i samfunnet rundt jeg bekymrer meg for.

Handlingen hedres nemlig med at vedkommende får spille inn en egen sang, hvor de stygge kommentarene går på repeat til Norges befolkning. Her har et plateselskap sett muligheten til å lage en stor hit, og det er skremmende at det faktisk er det som skjer. Kort tid etter sangen

ble lagt ut på Spotify var den avspilt en kvart million ganger og toppet lista i Norge. I skrivende stund er det én og en halv million avspillinger. Er det verdt pengene?

Skal realitydeltakere eller folk generelt, enten det er på barneskolen eller i arbeidslivet, få stjerne i margin for å rakke ned på andre mennesker, da melder jeg meg ut. Dagbladets anmelder ga sangen terningkast én, og det er nettopp det den er. En oppfordring til å være stygg mot andre mennesker, ligger helt nederst på rangstigen. «Å lage musikk av simpel mobbing i en tid hvor det fokuseres stadig mer på å gjøre ungdom trygge på seg selv og eget utseende, er på sin side ikke bare merkelig – det er helt krise», skriver anmelderen.

Jeg kunne ikke sagt meg mer enig. Hvis det er slik at vi som er glad i reality må være med på å belønne slikt, er det absolutt ikke verdt avkoblingen fra pensumlesinga. Her burde «padden» tatt grep, ikke sendt ut dem som skaper minst drama, men sendt ut elendig oppførsel.

Oppgave 3:

Ta utgangspunkt i teksten «Hvis vi som er glad i reality». Skisser og begrunn med eksempler fra innlegget forskjeller og likheter i mulige analyseresultater ut ifra

- a) Tematisk innholdsanalyse og
- b) Diskursiv analyse

Og drøft forholdet mellom de filosofiske begrunnelsene for de to analysemetodene

Hvis vi som er glad i reality må være med på å belønne slikt, er det ikke verdt avkoblingen fra studiene

Av: Kristin Heggdal, student, Ordet fritt, Adresseavisen 17.10.2018, s. 40

Hvorfor gir man stjerne i margin til dem som rakker ned på andre mennesker?

Se for deg en full skolegård. Tolv år gamle Siri går bort til Mia i klassen og røsker henne i håret. Hun slenger ut ordene «Du er feit, du er bleik, du er stygg. Du er ikke en dritt!» Mia sier ingenting. Hun gjemmer ansiktet bak håret som nettopp har blitt lugget i og kikker ned mot bakken. En av lærerne får med seg hendelsen. Vedkommende går med bestemte skritt bort mot dem, ser på Siri og smiler. «Bli med meg, så skal du få en brus». Siri puster lettet ut. Nå gjorde hun noe riktig.

Hvert eneste år når realityprogram som «Paradise Hotel» kommer på skjermen, våkner flere samfunnsdebattanter fra dvalen. Det florerer av Facebook-innlegg om hvordan program

med sex, festing og tåpelige kommentarer i det hele tatt kan få sendetid på TV. I år er det programmet «Ex on the Beach» som har dratt i gang debatten. Jeg må innrømme at jeg tenker meg ned hver eneste tirsdag og torsdag for å se på 20-åringene som får gjensyn med sine one night-stands. Programmet hvor dramaet eksploderer så fort noen sier «skål».

For jeg er en sucker for reality-TV. Etter jobb og pensumlesing, hvor man må google seg frem til hvert eneste faguttrykk, er det godt å se på noe hvor man mildt sagt slipper å tenke. Samtidig er det beroligende å sammenligne livet i villaen på Mauritius med sitt eget. Tenke på hvor heldig man er som slipper å ta del i alt dramaet. Serien virker nemlig å være bygd opp slik; skaper du ikke drama eller utmerker deg på kveldens festligheter, sier «padden» fra om at du må reise hjem.

I studentavisa Under Dusken skriver Kristina Bye en kronikk om dem som kritiserer slike program for å være forkastelige og upassende. «Hvordan kan noen si seg villig til å sende dette? spør du. Vel, du ser jo på», skriver Bye. Det samme temaet tar foredragsholder Simen Almås opp i en video på Facebook, og sikkert mange flere i det store universet av sosiale medier. Seertallene er nettopp grunnen til at det stadig dukker opp en ny sesong med «forkastelig reality».

Noe annet vi som ivrige seere blir vitne til, er at mobbing belønnes. Nå har ikke jeg googlet meg til en faglig definisjon på ordet, men når man kaller et annet menneske feit, stygg og bleik og sier at vedkommende ikke er en dritt, lyser flere varsellamper hos meg. Om personen som fikk kommentarene slengt i fleisen tok seg veldig nær av det, er dessverre ikke det største problemet. Det er heller reaksjonen fra aktører i samfunnet rundt jeg bekymrer meg for.

Handlingen hedres nemlig med at vedkommende får spille inn en egen sang, hvor de stygge kommentarene går på repeat til Norges befolkning. Her har et plateselskap sett muligheten til å lage en stor hit, og det er skremmende at det faktisk er det som skjer. Kort tid etter sangen ble lagt ut på Spotify var den avspilt en kvart million ganger og toppet lista i Norge. I skrivende stund er det én og en halv million avspillinger. Er det verdt pengene?

Skal realitydeltakere eller folk generelt, enten det er på barneskolen eller i arbeidslivet, få stjerne i margen for å rakke ned på andre mennesker, da melder jeg meg ut. Dagbladets anmelder ga sangen terningkast én, og det er nettopp det den er. En oppfordring til å være stygg mot andre mennesker, ligger helt nederst på rangstigen. «Å lage musikk av simpel mobbing i en tid hvor det fokuseres stadig mer på å gjøre ungdom trygge på seg selv og eget utseende, er på sin side ikke bare merkelig – det er helt krise», skriver anmelderen.

Jeg kunne ikke sagt meg mer enig. Hvis det er slik at vi som er glad i reality må være med på å belønne slikt, er det absolutt ikke verdt avkoblingen fra pensumlesinga. Her burde «padden» tatt grep, ikke sendt ut dem som skaper minst drama, men sendt ut elendig oppførsel.

Sensorveiledning.

Faget er lagt opp med tanke på at studentene skal få grunnleggende ferdigheter i å kunne anvende de viktigste kvalitative metodene, som tematisk innholdsanalyse, Grounded Theory, narrativ analyse, diskursanalyse, posisjoneringsteori i tillegg til innsikt i intervjuet, aksjonsforskning, hermeneutikk og

fenomenologi. De to sistnevnte er imidlertid presentert både som metodiske tilnærminger og som egne filosofiske retninger. Målsettingen har videre vært å få studentene til å reflektere over metodene med tanke på hvilken vitenskapelig kunnskapsproduksjon den enkelte av dem er i stand til å generere. Metodene er derfor mer enn tekniske øvelser, og snarere å forstå som ulike rammeverk for å generere ulike typer kunnskaper.

Oppgave 1. Denne oppgaven krever at studenten er i stand til å vurdere hvordan hermenutikk og Grounded Theory representerer to ulike rammeverk for kunnskapsproduksjon. Studenten må også kunne vise med eksempler fra analyser av den oppgitte teksten at de kunnskapene de ulike metodene genererer er forskjellige. Det er videre et krav at forskjellene gis en begrunnelse og at de ulike vitenskapsteoretiske begrunnelsene for de to analysemetodene drøftes med hensyn til likheter og forskjeller.

Oppgave 2. Denne oppgaven krever at studenten er i stand til å vurdere hvordan narrativ analyse og posisjoneringsteori representerer to ulike rammeverk for kunnskapsproduksjon. Studenten må også kunne vise med eksempler fra analyser av den oppgitte teksten at de kunnskapene de ulike metodene genererer er forskjellige. I denne oppgaven forventes det i tillegg at kandidaten drøfter forholdet mellom de ulike filosofisk begrunnelsene for de to analysemetodene.

Oppgave 3. Denne oppgaven krever at studenten er i stand til å vurdere hvordan tematisk innholdsanalyse og diskursiv analyse representerer to ulike rammeverk for kunnskapsproduksjon. Studenten må også kunne vise med eksempler fra analyser av den oppgitte teksten at de kunnskapene de ulike metodene genererer er forskjellige. I denne oppgaven forventes det i tillegg at kandidaten drøfter forholdet mellom de ulike filosofisk begrunnelsene for de to analysemetodene.